Ч. 143. Второк 12 липня (29 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. ц. Старостствах на провінциі:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Рух виборчий на Буковинї. — Дискусия над цивільною лїстою в угорскім парляментї. — Внесеня комісиі в справі Картузів. — Внутрішне положене в Росиі. — З поля війни).

В середу закінчили ся на Буковинї правибори до сойму. Із сеї нагоди пише черновецка „Буковина“: „Передовсїм записуємо відрадний факт, що теперішні правибори виказали виборчий рух, якого доси на Буковинї ще не бувало. Участь народу в правиборах була незвичайно велика, бували навіть случаї, що до правиборів станули всї управнені до голосованя люди, або що голосовано й по три днї. Перед днем вибору відбували ся звичайно наради, як орґанїзувати ся до правиборів і кого вибирати на виборцїв, а від будучих виборцїв відбирано слово чести, ба навіть присягу, що віддадуть свій голос на народного кандидата.“ — Буковиньскі Русини ставлять слїдуючі кандидатури: на повіт Кіцманьский професор Єротей Пігуляк; на повіт Садаґуский професор др. Стефан Стоцкий; на повіт Вижницкий Николай Василько; на повіт Станівский господар Теодор Левицкий; на повіт Заставнецкий рад. суду Филимон Калитовский; на повіт Серетский радник суду Артур Малик — Рух виборчий веде ся під кличем спільного дїланя селяньских і міщаньских послів. Буковиньский сойм має всїх послів 31. Селяньских послів єсть 12; до 6 руских народних кандидатів пристало 6 волоских і 7 кандидатів на міских послів, отже коли би всї тоті кандидати були вибрані, то інтереси міщаньскі і селяньскі мали би в соймі 10 заступників супротив 12 заступників інтересів буковиньских дїдичів.

В угорскій палатї послів завела ся завзята борба над законом о підвисшеню цивільної лїсти для цїсаря. Особлнво остро против підвисшеня виступали пос. Ракоші і Апоній, але нехай нїхто не гадає, що з річевого, принціпіяльного становища, нї, лиш зі становища мадярского, длятого, що цїсарска служба у Відни не носить мадярских мундурів, що цїсар за мало перебуває в Будапештї а навіть і наслїдник престола не приїздить на нїяке торжество анї на лови на Угорщину. Пос. ґр. Апоній поставив длятого внесене, щоби підвисшене в предложенім проєктї закона счеркнути і ухвалити адресу до корони висказуючу полїтичне бажане мадярского народу. Наконець домагав ся він вибраня комісиі адресової зложеної з 15 членів.

Комісия для розслїду звістної справи Картузів ухвалила на своїм послїднім засїданю 18 голосами против 8 реферат Колліна, котрий в другій своїй точцї єсть особливо характеристичний. В першій точцї сказано лиш, що комісия не знайшла нїякого доказу вини Едґара Комба, але друга точка таки звернена против президента мінїстрів і каже: Палата висказує сожалїнє, що президент мінїстрів в спосіб нерозважний, без достаточного доказу занепокоїв край і викликав небезпечність, що заступник Франциі на сьвітовій виставі в Сен Люй міг бути підкопаний в публичнім мнїню зі шкодою для інтересів Франциі.

Що чувати в Росиі! „Voss. Ztg.“ одержала з Петербурга від свого дописувателя таку характеристику теперішного настрою в російскій суспільности: Настрій, який настав був по перших поражках у всхідній Азиі, попустив, патріотичне одушевлене, яке взяло ся було одної части російскої суспільности, давно проминуло. Тепер веде ся дальше дискусия, але не так ревно як давнїйше, над тим, що для Росиі — розуміє ся зі становища внутрішної полїтики — було би тепер лїпше, чи поражка, чи

---

23)

БЕЗ МОВИ.

(З російского — *Володимира Короленка*.)

(Конець).

— Попробуйте пригадати собі на те, що ви тодї думали, як вибирали ся до Америки? — запитав Нілов Матвія.

Матвій зморщив чоло і мусїв аж сам дивувати ся, як тяжко приходили єму слова і гадки.

— Ах! Очевидно чоловік хотїв... кусник вільної землї... де було би досить місця для плуга.. Ну і... пара волів, добрий кінь... корова... порядний віз...

— І ще що?

Матвій чув, що по всїх вичислених річах лишило ся ще щось в души. Перед ним вигнуло лице Анни...

— А відтак... — говорив зупиняючись — я вже в лїтах. Власний дім, значить і жінки треба.

— А більше нїчого?

— Більше... хиба аби на давний лад можна молити ся в своїй власній церкві...

І розмови про свободу вигинали на хвильку в єго памяти, але то було вже таке неясне і неозначене, що він нї слївцем про те не згадував.

Нілов ще ждав. Єго лице було поважне і трохи збентежене.

— То всьо можете тут найти — сказав остро і рішучо — всьо, що ви шукали. І чогож ви хочете звідси від'їздити?

А коли побачив, що єго острий голос трохи обиджав Матвія, додав:

— Найтяжше ви вже перебули: перші кроки, при котрих тілько людий марно пропадає. Тепер вже маєте перед собою дорогу. Поживіть якийсь час тут, пізнайте край і людий... А коли вас і по тім буде тягнути... так, то нїчо не буде могло вас задержати... ґа! тоді...

В голосї Нілова звучало щось як пристрастне зворушене. Матвій замітив то і сказав:

— А ви самі... даруйте... Ви чей хотїли також від'їздити звідси?

Тїнь перебігла по лици Нілова.

— Так — відповів. — Я маю свої причини...

— Значить... ви для себе не найшли того, чого шукали?

Нілов отворив вікно і стояв хвильку перед ним, виставивши лице на подув лагідного вітру. До комнати заглядала тиха ніч, зьвізди сьвітили, з далека блищали сьвітла Дублєтавну; фабричні комини почали викидати дим: то по нинїшнім дни відпочинку палили на завтра під комнами.

— Я найшов тут то, чого глядав — відповів Нілов і відвернув своє збентежене і почервоніле лице від вікна. — Слухайте, Ловиньский Ми оба грали доси в піжмурки. Ви чей мене пізнали?

— Я вас пізнав — сказав Матвій заклопотаний.

— І я вас також пізнав. Не знаю, чи ви мене зрозумієте, але, бачите... за то одно, що я тут так з вами... і з другими... війшов ся, як з рівними... з братьми... за то одно буду я до смерти вдячний тому краєви.

Матвій прислухував ся єму з увагою, повний напруженя, не розуміючи єго вповні, але з чувством дивного зворушеня.

— Але коли я мимо того вертаю — говорив Нілов дальше — то... бачите... Тут є богато такого, чого я шукав, але... оно не дасть ся взяти до дому... Я вже був раз від'їхав і знов вернув... То якась така недуга... Але нехай там! Не знаю. чи ви мене тепер зрозумієте. Може колись пізнїйше... З рідного краю тягнуло мене до того, що тут є... А тут тужу за вітчиною...

Нілов замовк і они оба глядїли ще довго через вікно на нічне небо, на тиху, милу віч в чужім краю. Нілов гадав о тім, що він вже вскорі всьо то покине і попрощає ся з цїлим одним роздїлом свого житя. А Матвій знов думав о мори і о єго загадочній, страшній бездонній глубинї... Так само загадочним видалось єму тепер неодно в житю і так само притягало до себе єго неясні гадки. І погадавши на скінчену лише-що розмову, чув, що він сам себе не добре знав і що за всїм, що він сказав Нілову — поза коровою, хатою і полем і навіть поза лицем Анни — ще щось привиджує ся єму, що єго притягало і ще притягає, але що то було — того не умів би був нї сказати, нї у власних гадках пояснити. Але то було глубоке як море і приманливе як радість обуджуючого ся житя...

побіда. Се поясняє ся тим, що навіть і оптимісти стратили вже надію на легку і скору побіду. Віру у висшість российскої сухопутної армії, що колись додавала тілько надії, кинено між старе залізо. Правда в широких российских кругах вірять все ще в то, що Росия остаточно побідить; але тота віра опирає ся ще лиш на величезній чисельній перевазі российскої армії та на невичерпаних российских жерелах помочи. Мимо всеї тої віри в побіду, сумні вісти зі Всходу роблять пригноблююче враженє. Внаслідок того розповідають собі тихцем вюди лиш про спроневіреня і нижденну господарку протекцийну в цілій российскій адміністрациї. Невдоволенє єсть велике і загальне. Жертви на скріпленє фльоти, що давнійше надходили так щедро, перестали тепер зовсім впливати. Численні вибухи і нещасливі пригоди в Кронштаді, що мусїли кождому впасти в очи, поясняють тут в злім значіню і для кождого стає що-раз яснійше, що так дальше вже не може бути.

З поля российско японьскої війни насиіло вже потвердженє з обох сторін, що Японцї заняли місто Каіпін (Каічу). Японьске посольство в Льондонї одержало з Токіо таку урядову вість: Ґен. Оку доносить: Друга армія розпочала дня 6 с. м. операциї стремлячі до заняття Каіпіна, випираючи насамперед Росиян з одної позициї по другій. Скоро ми Росиян виперли з тих позиций, заняли ми дня 9 липня Каіпін і горби в слідстві. То само потверджує вже і Ґен. Сахаров в своїй телеґрамі до Ґенерального штабу, в котрій каже, що уступаючи перед перевагою Японцїв, российске войско уступило ся дня 9 с. м. рано на 4 кільометри від Каіпіна.

Новинки.

Львів дня 11-го липня 1904.

— **Найд. Архікнязь Райнер**, головний командант краєвої оборони, приглядав ся в суботу на янівскім оболоню під Львовом вправам 19 п. краєвої оборони, що закінчили ся дефілядою перед Архікнязем. О год. 2 по полудни видав Архікнязь в готелю Жоржа обід для репрезентантів властий. В неділю по полудни від'їхав на дальшу інспекцию краєвої оборони до Перемишля і Ярослава.

— **Іменованя.** Нотарияльний кандидат в Самборі, Іван Чехович, іменований нотарем в Миколаєві.

— **Іспит зрілости** в руській гімназиї в Перемишли відбув ся під проводом інспектора п. Левицкого в днях від 27 червня до 2 липня. На 29 учеників 3 призначено до поправчого іспиту по вакациях, 1 репробовано на рік, а 25 одержало сьвідоцтво зрілости, іменно: Вілас М., Федак С., Фута І., Ґонтарский І., Ґмитрасевич В, Гірняк М. (з відзн.), Ярема П., Яворский В, Касіян Ів. (екст.), Колодій Я., Кміт І., Курдяк Ю, Лисикевич Й., Медвецкий Вол., Михас Ю. Пасічиньский Т, Прокурат М., Шалавило М, Шпилька П., Терлецкий М., Вахнянин К., Волошин І., Заньків М., Здань І. (з відзн.) і Желехівский І.

— **Дефравдация на почтї.** В Могильници, пов. перемиского, управителька почти Вільгельміна Земяньска забрала почтові гроші і утекла разом із своїми чоловіком і дитиною. Ще перед місяцем ствердженo в касї недостачу 500 К. а передтим ще 270 К, котру то квоту, щоби не губити єї і дитини, власти позволили сплачувати малими місячними ратами. Та вскорі потім стверджено в касї недостачу 5000 К. Земяньску засуспендовано, а коли приїхав почтовий комісар, щоби відобрати від неї урядованє та зарядити єї увязненє, вже єї не застав. Тепер виявила ся ще одна крадіж, сповнена Земяньскою. Недавно тому згорів в невияснений спосіб мішочок з грішми, котрий було треба вислати до головної почтової каси. Земяньска оправдувала ся тим, що через неосторожність лишила горіючу сьвічку коло мішочка. Тоді дали тому віру, однак тепер підозрівають, що згорів лише порожний мішок, а гроший в нїм зовсїм не було. Перед кількома днями наслїдком розписаня стежних листів Земяньску разом з чоловіком і дитиною арештовано в Цїріху і звідтам відставлено їх в руки австрийских властий.

— **Самоубийство** В Тернополи відобрав собі житє вистрілом з карабіна жандарм Солтис, родом з Ряшева. По матурі був два роки на теольоґії, потім вступив до війска, відтак перебув два роки в монастири, звідки виступив і вступив як моряк на службу на корабли. Був якийсь час в Альжирі, а вкінци затягнув ся до австрийскої жандармериї.

— **Вигибаючі зьвірята.** Недавно ще польовано на диків в Анґлії. Від пятьдесяти лїт закинено сю забаву, бо дики там вигибили. Перед диком нестало вовка і медведя. Лис жиє ще, але головно завдяки штучному удержаню. Бобр подибує ся декуди р Франциї над долїшним Роданом, але на его голову наложено нагороду! Незабавки згине цїлком завдяки нерозважному законови. Серед европейских птахів чайка доходить кінця. Єї крил уживають на прикрасу, яєць до кухнї, а деколи також мяса. Білко з єї яйця, ствердїле і полякероване, служить до виробу штучних клейнотів, люльок та цигарниць. В Альжирі струсь гине, убиваний задля гарних пер. Слонь зникає скоро і постійно; убивають его торговельники слоневою костию. В нинїшних часах убивають до 40.000 слонів річно. Таким чином за 30 літ не стане нї одного слоня на показ. Також верблюда подибує ся що-раз рідше і се велика шкода. В азийскій Росиї уживають его при управі рілї. Та коли не улекшить ся его розмноженя, згине навіть там, де его найбільше шанують.

— **Селяньска бурса в Камінцї струм.** Щоби подати спроможність підготованя селяньских учеників до середних шкіл без більших клопотів і прикростий для родичів, постановив виділ філії товариства „Просьвіти" в Камінцї струм. з початком шкільного року 1904/5 отворити „Селяньску бурсу", в котрій знайшли-б дешеве приміщене і опіку талановиті та охочі до науки хлопці. Цїле удержанє в бурсї від одного ученика виносить місячно 13 К. Ті ж родичі, що не будуть могли оплатити повної належитости готівкою, за доплатою 4 К місячно можуть доставляти означену скількість натуралїїв. Один талановитий а убогий ученик дістане цїле удержанє в бурсї безплатно. Поданє о принятє належить вносити до виділу філії тов. „Просьвіти" в Камінцї по день 15 серпня с. р.

XXXIII.

Наша правдива істория наближає ся до кінця. По якімсь часї, коли Матвій знав вже трохи бесіди, став він на службу у того великаньского німецкого фермера, що сам незвичайно сильний чоловік, умів оцїнити і силу Матвія. Тут научив ся Матвій обходити ся з машинами і вже найблизшої весни виробив вму Нілов посаду інструктора в жидівскій кольониї. Нілов сам від'їхав до вітчини, обіцюючи написати до Матвія по своїм приїздї.

Статя „Дубльтавнского Куриєра" про конець історії з „диким" появила ся передрукована в кількох инших часописах, особливо провінциональних, котрі тїшили ся, що їх новойоркскі товаришки так посрамили ся. Новойоркскі часописи подали єї лише в скороченю, обмежуючи ся на поданю фактів; бо в тім часї виринуло на політичнім овиді краю нове питанє, котре порушило до глубини цїлу американьску суспільність і змело за одним замахом портрети диких, веселих личок міс Лісії і множество инших справ, а в цїлім дневникарстві закипіла страшенна і огірчена борба.

Про Матвія і его пригоди скоро забули і нї Дима нї Анна не довідали ся, що він дістав ся до Дубльтавну, а пізнїйше переселив ся на кольонію та там приймив американьске горожаньство і що він по повних муки сумні вах — він все гадав о пригодах Дими в Новім Йорцї — голосував при виборах. І поволи змінило ся навіть его лице, погляд став инший, вигляд і цїла статя. Але в его души родили ся нові гадки про людий, лад, віру і житє, про Бога, котрого всї, хоч в ріжний спосіб почитають на цїлій земли і про богато иньших річий, що єму в Лозвищи нїколи не приходило до голови. І деякі з тих гадок ставали все яснїйші і єму близші....

Між тим Анна служила все в тім самім домі ч. 1235, лише що пані була чим раз менше вдоволеною з неї. Она вже два рази під висшувала їй платню, але нїякої „вдячности" не було видко. Противно. Анна псувала ся чим раз більше, проявило ся у неї якесь неоправдане роздражненє і брак пошанованя.

— Що діяти.... люди мабуть правду кажуть, що тут лежить то вже у воздусї — говорив муж старої панї, а винахідник, що все сидів над своїми плянами і перед котрими стара пані деколи жалувала ся, бо знала его вплив на Анну, здвигав лише плечима.

— То мене так мало дотикає — говорив він — але з часом.... одним словом, менї здає ся, що она просто тужить ... до... до свого власного житя.... Розумієте: житя для себе самої.

— Скажіть же менї, прошу — відповіла стара пані з щирим зачудованєм. — Чи я крім десятьох долярів, які она дістає, маю їй ще сотворити якесь єї власне житє?

— Ну, то мене тепер нїчого не обходить — відповів старий пан. — Всї ті питаня рішить наука. Всьо: що до Анни, що до вас і всїх.... бо річ, бачите така, що.... чоловік винайде машину, якої потребує, а машина знов винайде чоловіка, якого она потребує.... задача лежить тепер в тім, винайти таку універсальну машину, що потребувала би свобідного чоловіка. А тоді, знаєте, всї ті немилі справи будуть рішені.... В тій державі будучности не буде нї панів, нї слуг, нї властителїв невільників з їх претенсиями, нї невільників з їх завистию.... Розумієте мене?

Старий пан відсунув очицї в гору на чоло і глядів з дитинно-радістним видом своїй господини в лице. Але на тім лици не було нїчого видко, лиш обуренє.

— Покірно вам дякую! — говорила она. — Та ваша держава будучности без слуг — подобає ся менї! Волію я лишити ся при старій.

А з Анною було все гірше і гірше..

Два роки по початку того оповіданя висїло двох мужчин на розї четвертого бульвара з поїзду міскої зелїзницї і пішли розглядаючи ся за домом ч. 1235 одною з простих улиць. Один з них був великий і широкоплечий, з ясною бородою і синими очима, другий малий, чорний і дуже рухливий, з хорошим вусиком і виголеною бородою. Той другий вибіг по сходцях до дверий і хотів задзвонити, але товариш вдержав его.

Він задержав ся на горі на східцях і поглянув вздовж улицї. Всьо тут було цїлком таке саме як перед двома роками. Доми так само були подібні до себе, сонце так само осьвічувало одну сторону улицї і тїнь від домів падала так само по другій сторонї...

Зі зворушенєм глядів на слїди минувшини. Ось, чи не видає ся, що там на розї улицї виринає якась людска стать? Наближає ся тяжким, повільним ходом, немов би під тягаром, а чоловік ішов і глядів безнадійно на незнакомі, як капля води подібні до себе доми.... „Всьо так як колись було" — погадав собі Лозиньский — „лише.... того чоловіка вже нема, що перед двома роками блукав по тих улицях, а єсть инший...."

Дзвінок прошибаючо озвав ся в сїнях, двері отворили ся, Анна виглянула і з криком, немов би побачила духа, замкнула їх знов. Відтак заглянула ще раз крізь щілину і спитала:

— Ви? Чи справдї ви?...

Стара пані приймила того чоловіка також з великим здивованєм і ледве пізнала в нїм простого Лозівця в білій полотнянцї і великих чоботах, що колись з такою пошаною притаку-

— **Заряд „Селяньскої бурси“ в Яворові,** що стоїть під управою філії „Просьвіти“, подає до відомости, що прийме на рік шкільний 1904/5 до бурси 12 до 15 хлопців селяньских дітий. Родичі, котрі хотять умістити свої діти в бурсі, мають зголосити ся до заряду бурси в Яворові устно або письменно до кінця липня с. р. Винагороджене за одного хлопця визначає ся на 15 К місячно, котре може бути зложене в части в натураліях. Кромі того кождий хлопець має зложити 2 К на потреби бурси, мати 3 пари біля, чоботи, подушку і коцик. Бурса дає хату, харч, опіку домову, поміч в науці а по можности і книжки. Ціль бурси є: улекшити селяньским дітям укінчене школи народної в Яворові і приготовити їх до вступного іспиту до шкіл середних. Заряд бурси в домі Вп. Куколя.

Господарство, промисл і торговля

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвященників**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць червень 1904.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		18.258 66
2. Фонд резервовий		1.531 44
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан на початку міс.	86.783 48	
б) вложено в червни	7.329 21	
разом	94.112 69	
в) винято в червни	4.133·93	
Позістає з кінцем місяця .		89.978 76
4. Сальдо побраних процентів .		2.489 08
5. Резерва податкова		60 —
6. З рахунку ріжних сторін . .		790 20
7. Непіднята дивіденда за р. 1904		353 25
8. Кредит банковий		14.268 —
Сума . .		127.729 39

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені на скрипти і векслї:	Кор. сот.	
а) стан на поч. місяця	121.134·60	
б) уділено в червни	7.350·—	
разом .	128.484·60	
в) сплачено в червни	4.430·54	
Стан з кінцем місяця . . .		124.054 06
2. В щадниці почтовій (оборот чек.)		325 63
3. Льокациї в товариствах і банках		919 89
4. Рахунок ріжних сторін . . .		— —
5. Движимости		622 —
6. Кошти заснованя (решта) . . .		100 —
7. „ адміністрациї		867 42
8. Готівка в касї з днем 30/6 . .		840 39
Сума .		127.729 39

Членів прибуло 13, убуло —, остало з кінцем червня 1904 всїх членів 408 з 472 декларованими уділами в сумі 23.600 К.

Уділ членьский 50 К, може бути вплачуваний ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі на $4^1/_2\%$; пожички уділяє на 7%. Товариство посередничить в заключуваню обезпечень на житє всякого рода і уділяє дотичних інструкций безплатно.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Борислав 11 липня. Вчерашний день і ніч з неділї на понеділок проминули спокійно з виїмкою кількох дрібних провин страйкуючих. В копальни земного воску банку кредитового робітники перестали страйкувати і взяли ся до роботи. В копальни воску Лендербанку відбуває ся робота лиш при водній помпі і при вентиляторах. В ночи обікрали і знищили закіп в копальни Кляйнійскій на тустанівскій толоці.

Петербург 11 липня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить під датою 9 с. м. В послїдних днях сильні дощі залили Ляоян. Дороги виглядають як озера, комунїкация майже неможлива. Мимо того що Японцї недалеко хіньске населенє держить ся спокійно.

Триєст 11 липня. Корабель „Ґерті“ приплив тут в суботу яко перший австрийский пароход з Ню Йорку з 2720 подорожними, котрих не пущено до Америки.

Петербург 11 липня. Кореспондент росийскої аґентиї телеґрафічної доносить з Ляоян під вчерашною датою: Японцї укріпляють сильно гірскі переходи, котрі мають в своїх руках, з чого виходить, що наміряють держати ся (?) в дефензиві.

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

вав еї поглядам на американьске житє і порядки. Она уважно приглядалась єму крізь свої очицї і рішила, що він дуже змінив ся в свою некористь. Правда, що він не мав в собі зухвалости і безличности молодого Джона, але не мав і того поважаня і покірливости колишнього Матвія, які так подобали ся старій пани. Крім того замітила, що чорний сурдут лежить на нїм „як сїдло на корові.“

— Сїдайте, прошу — сказала трохи глумливим голосом. Але відчувала рівночасно на свій великий гнїв, що було би їй немило, аби чоловік стояв перед нею.

В сути річи була она не зла і коли Анна виповила їй відтак службу, зрозуміла, що дївчина мусїла мати свою важну причину.

— Ну й найшла „своє власне житє“ — сказала відтак з оґірченєм до ученого старого пана, коли Анна з ними розпрашала ся. — Тепер побачимо, що ви скажете: до вашої держави будучности ще дуже далеко, а поки що нема нїкого, хто иопрятав би комнату.

— Гм.. так... — відповів задумчиво винахідник. — Треба буде признати, що то має свої немилї сторони. Очивидно з часом всьо то уладить ся, без нїякого сумнїву.... Але... дійстно... тяжко буде видумати таку машину, що би всьо так зручно і приємно робила як та люба дївчина....

За кілька днїв почув старий учений, що єму дуже невигідно і замітив, що навіть его обчисленя не хотїли єму так добре годити ся.

— Гм... так... мушу признати — сказав до старої панї. — Менї недостає еї лиця з добрими синїми очима... Очивидно з часом всьо те заступить ся машинами....

Але тут перервав під глумливим поглядом старої панї.

— Навіть синї очи? Хотїла би я то видїти... — замітила она їдко.

Перед своїм від'їздом з Нового Йорку пійшли Матвій і Анна до пристани, аби побачити, як приїздять пароходи з Европи. І они бачили, як перерізуючи филї грудию, наближав ся такий океаньский великан і як его тягнули до берега, а на покладї товпили ся сотки людий, що прибували сюди, несучи з собою свій біль, надії і дожиданя.

Матвієви стало сумно. Він глядїв перед себе на море, де за синявою мракою колисали ся филї океану і его гадки летїли як меви понад них до рідного краю.... І він чув як сильний пекучий біль стиснув єму серце.

Він зрозумів, що прийшов сюди, бо в нїм народило ся щось нового, а старе завмерло, або завмирало. І єму було дуже прикро за многим з того завмираючого старого; і мимохіть подумав він о розмові з Нїловом і его питанях. Тепер мав він вже кусник землї і дім, мав корови і конї. Вскорі буде мати жінку.... Але тут було ще щось, що він забув і тепер то щось плакало в его души....

Вертати... там... назад... де була его вітчина, де тепер був Нїлов з своїм вічним гляданем.... Нї, того не буде, всьо скінчило ся, богато померло і вже не воскресне, а в Лозищи, в его хатї, живуть чужі. А тут буде він мати дїти і їх дїти навіть забудуть мову его вітчини, як тамта жінка в Дубльтавнї.

Він глубоко зітхнув і кинув послїдний погляд на океан. Сонце зайшло. Мрака згусла і закрила безкраїй овид. Над простягненим раменем статиї свободи заяснїло сьвітло.

Пароxід стояв вже порожний. Дві меви злетїли з щоглів і колишучи ся у вітрі, кружляли понад мрачним морем....

Як ті, що колись зірвавши ся з щоглів, полетїли... там... назад до Европи, несучи з собою з нового сьвіта тугу до старої вітчини.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітей 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки руської мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двоспів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи в поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покараня Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).